

mmosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 2 | číslo 3 | září 2018

Věčně hledající, tápající... | **3**
rozhovor

Být jitřní půlhodinku spolu | **7**
na duchovní cestě

A jsou první, kteří budou poslední | **10**
Karel Farský káže k 28. říjnu

Obsah

- rozhovor
3 VĚČNĚ HLEDAJÍCÍ,
 TÁPAJÍCÍ...
 na duchovní cestě
7 BÝT JITŘNÍ PŮLHODINKU
 SPOLU
8 základ života víry
 STUDIUM BIBLE MĚLO
 V TRADICI NAŠÍ CÍRKVE
 VŽDY SVÉ DŮLEŽITÉ
 MÍSTO
 národní strom lípa
9 LÍPA, KRÁSNÝ A UŽITEČNÝ
 STROM
 Karel Farský káže k 28. říjnu
10 „A JSOU PRVNÍ, KTEŘÍ
 BUDOU POSLEDNÍ.“
 slavíme výročí republiky
12 PŘIJEĎTE DO HRADCE
 KRÁLOVÉ OBČERSTVIT
 TĚLO I DUCHA
 povinná dávka poezie
12 MÁK
 JAKO DÉŠŤ ZEMI
 z dění v diecézi
13 BLIŽŠÍ KOŠILE NEŽ KABÁT
13 NOCOVÁNÍ NA RAŠOVCE
14 SLAVNOSTNÍ
 BOHOSLUŽBA K 91. VÝROČÍ
 ÚMRTÍ THDR. KARLA
 FARSKÉHO
14 V DÍLNÁCH AMBRY
15 CO SE UDÁLO
 kalendárium
15 NĚKTERÁ SETKÁNÍ
 V KRÁLOVÉHRADECKÉ
 DIECÉZI

Slovo úvodem

My však, kteří patříme dni, budme strážliví, oblečme si víru a lásku jako pancíř a naději na spásu jako přilbu.

1. Tesalonickým 5,8

Milí čtenáři Mostů,

tentokrát náš čtvrtletník vychází v čase Diecézního dne v České Skalici 22. září. Toto setkání podobně jako i každé naše vydání Mostů si klade za cíl nalézt propojení života víry a zdánlivě „obyčejného“ lidského setkávání. Náboženské obce diecéze, konkrétní lidé se potkávají a přibližují se, inspirují a hledají vzájemnou posilu u našeho Otce.

Tvoříme pestrobarevné společenství Církve československé husitské. Hrdě o sobě říkáme, že jsme „národní církev“ a co vše to znamená? Kromě toho, že si rádi připomínáme důležitá výročí a státní svátky bohoslužbami a různými setkáními, snažíme se porozumět historii a vnímat duchovní souvislosti. Již brzy budeme společně slavit 100. výročí založení Československa a vyjadřovat náš vztah k budování státu. Sloužíme Bohu a lidem v daném prostoru

a čase, jsme citliví (někdy naším charakterem bývá i přecitlivělost) na proměny společnosti.

Jsme živou součástí různých „krizí“, vzletů i pádů doby. V současnosti česká společnost naráží na všeobecnou apatii a relativizaci hodnot, kde málo platí Husovo: „Milujte se a pravdy každému přejte.“ Za to ale, mít rád jen sám sebe a držet se pocitů, že vlastním pravdu – je nemocí, která svědčí o rozdělené společnosti a všerůzné rozmělněnosti.

Smyslem existence našeho společenství, jak už píše apoštol Pavel v listu Tesalonickým, je hledání světla pravdy, oblečení se do víry a lásky a pancíře naděje. Naděje nás vytahuje z lhostejnosti, víra nás posiluje, láska spojuje. Věřím, že Diecézní den v České Skalici i tyto Mosty poslouží k vzájemné podpoře a hledání Božího světla v nás. Věřím, že naše církev je tady proto, aby svým osobitým způsobem pomáhala lidem z beznaděje a prázdnoty.

Váš biskup Pavel

Nebeský Otče, prosíme Tě za lid této země, za všechny, kteří se jen utápí v touhách a snech o pohodlném životě, rychle ztrácí naději, smysl a cíl života. Prosíme, ať se jich dotkne pravda o možném daru, vnímají věčnost Tvé lásky a těší se z každého dne.

Amen

Věčně hledající, tápající ...

Martin Chadima, většině čtenářů Mostů jistě dobře známý, je vpravdě renesanční člověk. Říci, že je člověkem devatera řemesel, u nějž nikdy nevíte, zda si nezahrává s desátým, by bylo přece jen nepřesné. Martin své bohaté aktivity vnímá především jako poslání. Sešli jsme se uprostřed parného léta v Martinově útulné pražské pracovně. Ze všech stran nám dělala kulisu rozsáhlá knihovna. Martine, pár otázek, jo? Scházíme se u Tebe doma, nedaleko

Tvého bývalého působiště, Husova sboru v Praze – Nuslích. Na konci 90. let zde fungovala i studentská obec Husitské teologické fakulty, kdes byl vedle nuselského farářování také spirituálem. Tehdy jsi byl však také doktorandem a odborným asistentem na katedře systematické teologie. Proč jsi nakonec nezvolil akademickou půdu za své působiště?

Tohle rozhodnutí nešlo jen za mnou. Bylo to rozhodnutí fakulty i moje. Byl jsem již farářem a rozhodl jsem se, že nepojedu do ciziny, konkrétně do Švýcarska, studovat u jednoho známého teologa. Později jsem na fakultě učil, ale práce tam vyžaduje příliš mnoho času a já jsem raději farář, který píše sice knížky, dokonce odborné publikace, ale nemá rád ten provoz, který je charakteristický pro fakultu. Nerad jezdím na konference, nerad cestuji, nemám rád, když se mnou někdo smýká z místa na místo. A koneckonců, finanční ohodnocení akademiků je natolik hanebné, že když už si mám zvolit, volím farářskou službu. Ta je sice také mizerně placená, ale můžu si tak víc svobodně rozhodovat o svém čase, než na fakultě, kde nejsou ani peníze ani čas. Fakulta už je dnes spíš fabrika na výrobu titulů.

Tvoje generace, i ta následující, kde jsem byl i já, byla asi poslední větší vlnou, kdy fakultu studovalo nezanedbatelné množství studentů s cílem nastoupit do duchovenské služby. Myslíš si, že naše církve dodnes dokáže být společenstvím, které stojí na pomyslné hraně...?

Kdybychom to poměřovali počtem věřících, tak ne. Církve dosáhla jistého kulminačního bodu v 50. letech 20. století. Od té doby je znatelný sestup co do počtu členů. Kdybychom to měli měřit kvalitou biskupského sboru, tak je to půl na půl. Určitě najdeme z Boží milosti i dnes kvalitní pastýře, ale najdeme tam i malé Babiše. Takže tam je to opravdu asi půl na půl. Kdybychom to měli měřit kvalitou duchovenského sboru, tak většina duchovních byla a jsou poctiví lidé, kteří si vybrali práci, která vyčerpává člověka psychicky i fyzicky, která často život spíš narušuje.

Pohybují se hodně v alternativní kultuře, kde averze vůči náboženství je jedním z hlavních témat (nejen) mladých lidí. Čím více se však v této oblasti orientují, tak cítím, že lidé povětšinou neodmítají mnohé ideály a hodnoty, které s sebou přináší náboženství. Odmítají organizované náboženství. Myslíš si, že se ještě garde obrátí a církve jako organizace bude více věrohodná a pro lidi přijatelná?

Moc tomu nevěřím. Žijeme ve svobodné společnosti. Západní Evropa nabízí lidem modely ultra liberálního křesťanství.

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

3/2018

Ročník II

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

3/15. 9. 2018

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccsh.cz
tel.: 778 520 955
<http://www.ccschk.cz/>

Redakční rada

Mgr. Jana Wienerová
Mgr. Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Mgr. Lada Kocourková
Mgr. Miroslava Mlýnková
Mgr. Pavel Pechanec
Mgr. Jana Pechancová
Mgr. Vladislav Pek
Mgr. David Smetana
Aleš Toman

Grafická úprava

Jaroslav Pavliš

Odpovědná redaktorka

Mgr. Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

Bohoslužby v modlitebně v Přelouči.

Máme církve, kde je běžné, že se oddávají homosexuálové a lesby. V křesťanských církvích jsou i lesbicky orientované biskupky. Je to ultra liberální model. Máme i komunity, které jsou velmi uzavřené, konzervativní, nebojím se říci s fašizoidními rysy. Slouží se tam latinsky. Ani jedna z těch komunit lidi nijak masově nepřitahuje, čili není to v modelu organizace. Je to jakýsi světový spiritus agens naší doby, který nepřeje organizovanému křesťanství. Navíc, každý má svůj jazyk. Někdo alternativní, třeba jazyk nezávislé hudební produkce. A má jej i církev. Jestliže se někdo domnívá, že církev oživí tím, že bude nosit lebku významného muže, svatého Václava, že bude chodit v oblecích, které vypadají, jako že jde zrovna dělat Mikuláše, jestliže si někdo myslí, že síla je v tom, že na Mistra Jana Husa se ukáže šest našich biskupů v temně černých talárech s rudým kalichem, s řetězem na krku a s biretem na hlavě v televizi, že to přitáhne lidi, nepřitáhne. Je to jazyk, kterému oni nerozumí. Budoucnost je podle mne v komunitním způsobu setkávání.

Ve svých odpovědích jsi naznačil, že jsi člověkem velmi širokého záběru. Jsi kněz, pedagog, spisovatel ... Jak by ses sám charakterizoval, představil?

Věčně hledající, tápající neurotik. Protože mě skutečně nebaví sedět na jednom místě, rozvíjet jen jednu disciplínu. Boží svět je natolik pestrý, je to obrovská mozaika! Navíc mám zkušenost, že ti, kteří se v té mozaice zaměří na jediný kamínek, se stávají většinou diktátory. Takoví ti specialisté na jeden obor většinou neznají souvislosti. Znají jen jednu zahrádku svého oboru a stávají se z nich fanatici, což mimochodem můžeme vidět nejenom na historii náboženství, ale i v historii vědy. Myslím si, že troška renesančního vzděláním by neškodila nikomu.

Vraťme se k tvému působení v církvi. Nejprve jsi sloužil v pražské diecézi, v současné době již delší dobu ve východočeské – Královéhradecké. Zkus srovnat obě diecéze.

Určitě. Původně jsem sloužil v pražské diecézi. Můj život je ale o tom, že mě někdo permanentně odněkud vyhazuje. Když jsem byl na svém prvním učilišti, tak z něho mě vyhodili pro naprostou neschopnost a bylo to zaslužené a zcela spravedlivé. Na druhém učilišti jsem se vyučil zahradníkem a nebylo daleko k tomu, aby mě opět vyhodili pro naprostou neschopnost rozlišit karafiát od růže. Od vyhazovu mě zachránila revoluce. Naši fakultu jsem udělal bez problémů, ale jak to

tak bývá, tak z pražské diecéze jsem musel odejít. Po sedmi krásných letech služby. Nelituji toho. A koneckonců, poté jsme měli v Hradci Králové (pod hlavičkou Pedagogické fakulty Univerzity HK – pozn. aut.), vysokoškolskou katedru, kde jsem učil. Tu nám zase uzmula parta katolíků. Vnímám permanentní posun na cestě hledání skrze to, že mě stále odněkud vyhazují. Ale souhlasím s tím, že v současné době je východočeská diecéze, i díky biskupu Pavlovi, opravdu prostorem pro dialog a diskusi. Jsem velmi vděčný, že tomu tak je.

Jsi autorem řady knih. Právě Královéhradecká diecéze ti v posledních letech vydala několik tvých posledních titulů, ve všech případech velmi zajímavých publikací. V současné době dokončuješ další o patriarchovi Gustavu Adolfu Procházkovi. Mám dojem, že to bude vůbec první takto rozsáhlá odborná práce, která se bude Procházkovi věnovat. Jak bys jej charakterizoval?

Nejdřív bych chtěl říci jednu věc. Je ostuda, že to, co píšu já, ať již o Janu Husovi, Jeronýmu Pražském i Karlu Farském, nepíše někdo na Husitské teologické fakultě. Toto je věc, kterou mají dělat akademici, zejména z naší církve. To, že to dělá duchovní, je sice úctyhodné, ale tak trošku supluje věc fakulty. Procházka v sobě spojuje několik postav. První je figura ježíšovská. Byl člověk opravdu sloužící, kladoucím důraz na mravnost. Tak, jak žil, to co hlásal. Ovšem Procházka měl v sobě i cosi neronovského, diktátorského. Uměl být i nespravedlivý, tvrdý vůči lidem. Ne vždy to bylo proto, že by snad byl sám zlý, ale měl kolem sebe ne úplně pozitivní rádce, kteří ho sváděli. A mezi námi, Procházka mne fascinuje, tím že on zachránil církev! V roce 1927, kdy zemřel Farský, církev byla skutečně v rozkladu. Byla finančně zadlužená i personálně slabě obsazená. Duchovní si skutečně dělali, co chtěli. Byly tam ukázky

strašlivého chování. Procházka utužil morálku, utužil kázeň, centralizoval moc do svých rukou a pokusil se církev přenést přes světovou hospodářskou krizi, což se mu podařilo. A ve chvíli, kdy se církev jakž takž úspěšně z hospodářské krize dostala, přišel nástup fašismu a nacismu. Procházka byl konfrontován nejen s mnichovskou zradou, ale i s obsazením Čech a Moravy, vznikem protektorátu. Řekl bych, že jeho smrt je do jisté míry způsobená obrovským vyčerpáním, protože jako patriarcha musel řešit věci, které Karel Farský za svého života řešit skutečně nemusel.

Knihou o Procházkovi navazuješ na předchozí vynikající publikaci o Karlu Farském. Právě on bývá prezentován jako člověk, který je v krátkých a revolučních dějinách CČSH její největší osobností. Souhlasíš s tím?

Byl to otec zakladatel a to mu už nikdo nevezme. Byl to člověk, který přesto, že byl patriarchou, tak se choval neskutečně demokraticky, jakkoliv mu někteří lidé předhazovali, že je autokrat. Ale on všechny diskuse, které vedl, vedl s velkým přehledem. Navíc využíval nejmodernější techniku. Farský se třeba rozhodl, že se naučí fotografovat, protože věděl, že fotografie může být součástí misie. Udělal si řidičský průkaz. Farský tudíž nepotřeboval žádného řidiče. On nebyl typickým prelátem, biskupem - patriarchou, který na svoji činnost bere spousty peněz, má diety, má řidiče. Takový on nebyl. Byl to člověk, který chodil spát v jednu hodinu v noci a vstával v pět ráno, protože psal dopisy. Včetně toho, že navštívil USA, kde dal dohromady deset náboženských obcí. Musel čelit obrovsky osobním atakům. Jeho rakovina, kterou měl již jeho tatínek, jeho smrt byla urychlena obrovským vyčerpáním. Ten člověk se skutečně pro dílo církve obětoval. Myslím si, že Farský je opravdu určitým zrcadlem pro každého z nás.

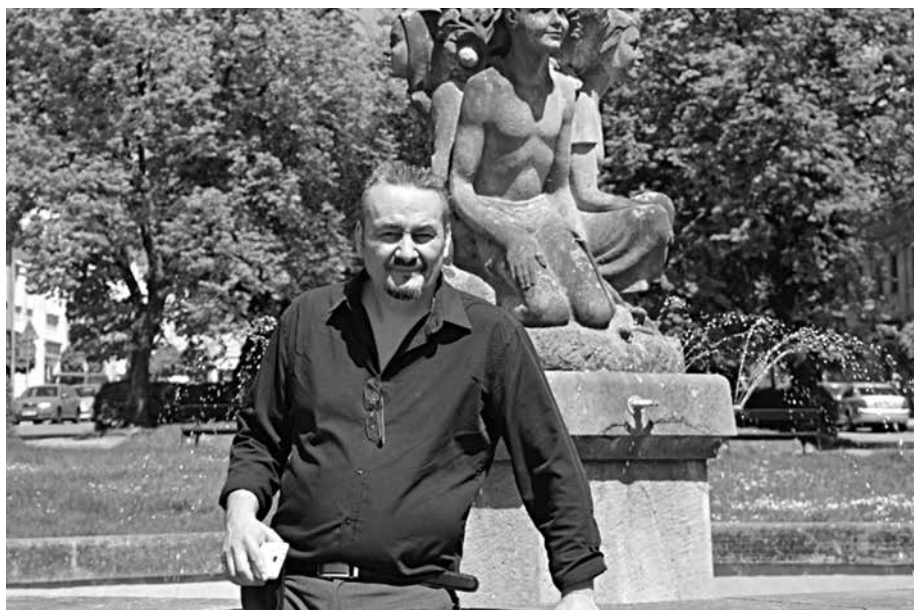
V letošním roce si připomínáme řadu výročí. Jedním z nich je vznik Československé republiky. Naše církev bývá často dávána do souvislosti s první republikou. Někteří ji považují dokonce za výplod, jakési dítě vzniku Československa. Co na to říkáš?

Že to je nesmysl. CČSH je plodem katolického modernismu. Radikální větve katolického modernismu. K jejímu vzniku dohnaly generaci zakladatelů nesnesitelné poměry v římské církvi. Diktátorství biskupů, kněží se chtěli ženit, měli děti, měli poloprázdné kostely, trpěli stejnými traumaty jako mnozí současní katoličtí kněží. Navíc se samozřejmě rozhodovali i pod dojmem nacionalistických hesel, mytologických představ o husitství a českobratrství. Proto se rozhodli, že ustanoví novou církev. Třeba G. A. Procházka ale napsal již několik let po vzniku církve: kde je těch 140 kněží, co pro církev hlasovali? Řada z nich do nové církve buď vůbec nevstoupila, nebo z ní utekla. Někteří se pokorně vrátili zpět do Říma a potom novou církev špinili, kde mohli. Opravdu jen pár statečných neslo tu pochodeň dál. Mnohým z nich se mimochodem rozpadly rodiny. Protože manželky očekávaly od nové církve

zajištění a manžela, který bude doma a veřejně se bude starat o děti. Ale ono to tak jednoduché nebylo. CČSH vznikla na základě katolického modernismu a myslím si, že jiná cesta, než vznik nové církve, nebyla. Ještě jednu věc bych rád zdůraznil. Naše církev vznikla na základě svobody svědomí. A na to by nikdy neměli zapomenout v naší církvi ti, kteří by ji strašně rádi řídili jako firmu nebo soukromý klub.

Dostali jsme se ke společenským souvislostem. V jakém stavu myslíš, že je naše společnost, naše demokracie, mezilidské vztahy?

Říká se, že žijeme v postfaktické době, kdy se lidé nezajímají o fakta, nejsou schopni racionálně přemýšlet, nejsou schopni oddělovat zrna od plev. S tím souhlasím. Souhlasím s tím, že žijeme v době, která přeje buď politickým hochštaplerům, anebo politickým podnikatelům. Souhlasím s tím, že velkou roli přestávají hrát politické strany nebo dokonce národní státy. Že tady bují takový zvláštní typ kapitalismu, který se vymyká i tomu, co najdeme v zemích, kde kapitalismus původně vznikl, včetně USA. Zdá se, že u nás vzniká svět opravdové nadvlády několika bohatých rodin, které si v podstatě mohou koupit kohokoliv. Ale myslím si, že je to přirozený

Martin Chadima před jednou z dalších přednášek.

vývoj extrémního liberalismu. Svět plně ovládl mamon, peníze. Pojmy jako marxismus, fašismus, nacionalismus nebo komunismus už nehrají takovou roli. Ani politická pravice či levice už takovou roli nehraje. Dnes hraje hlavní roli vyloženě otázka technokracie moci a peníze. Svět jakoby se propadal do toho, co Bible kritizuje. A to je to poklonkování se mamonu.

V souvislosti s politikou se nelze nezeptat na církevní restituce. V podstatě předznamenaly fungování církve na dlouhou dobu dopředu. Jak hodnotíš výsledek jednání mezi státem a církvemi o vzájemném vyrovnání?

Restituce v podobě, jak byly přijaty, se mi nelíbily. Byla to arogance moci, kdy pravice převálcovala opoziční hlasy a udělala to tím nejstrašnějším způsobem, jakým mohla. Bez diskuse, dokonce prostřednictvím jednoho poslance, který už v té době byl odsouzený a v podstatě odcházel do vězení. A teď sklízíme plody toho, co udělala jedna předchozí vláda. Samo o sobě odškodnit oběti komunismu nebo nacismu je v pořádku. Takže restituce ano. Jednoznačně souhlasím s tím, že jde o pokus o odluku státu a církve, což chtěl již Masaryk. Nicméně cesta k tomu, jakým způsobem byly restituce přijaty a to, že to byla především věc jedné církve, římskokatolické, za to budeme tvrdě platit několik dalších let.

Ty velmi často spolupracuješ s Českým rozhlasem a Českou televizí, co bys k tomu řekl?

I k tomuhle jsem se dostal jako slepý k houslím. Měl jsem tu čest spolupracovat pět let na pořadu Kořeny, který se zabýval Biblií, díky úžasné kreativitě redaktorky Ivany Denčevové a dnes již zesnulé doktorce Květoslavě Neradové jsme mohli v 50 minutovém pořadu oslovit lidi, kteří k Biblii nemají žádný vztah. Práce v rozhlasovém studiu, kde jsem se mohl střídat s lidmi, jako Tomáš Halík, Daniel Her-

man, Jeroným Klimeš a další byla opravdu zkušeností, která se nezapomíná. S Českou televizí mám zkušenosti více než zajímavé, natočil jsem řadu vstupů k tématům ryze církevním, veskrze husitským, majstrštykem byl hraný dokument Nezvladatelný buřič Jeroným Pražský, díky němuž jsem mohl navštívit Heidelberg, Krakov, Kostnici a další místa Jeronýmova působení. Třešničkou na dortu pro mě byla spolupráce s režisérem Lubošem Hlavsou u slušně sledovaných hraných dokumentů Jan Hus cesta bez návratu a Poslední útěk Jeronýma Pražského. Musím dodat, že jsem se v Českém rozhlase i České televizi setkal s tím, že církev je brána vážně tehdy, pokud její zástupce nemluví jako idiot a nechová se jako zpovýkaná celebrita.

Zakončeme něčím pozitivním. Zmínil ses, že budeš dnes kupovat lístky na fotbalovou Slavii. Z toho snadno odtušíme jednu z tvých zálib. Co

ještě je tvou oblíbenou činností, když se zrovna nevěnuješ farářské službě, bádání nebo psaní?

Prioritou je pro mne práce, ať už na gymnáziu nebo na faře. Mám děti, které jsou v mém životě obrovským pozitivem. Mám rodinu, která je důležitá. To, co mne opravdu nabíjí, je četba. Jsem bibliofil. A pokud někdy najdu čas zajít si na oblíbenou Slavii, která dokonce i v danou chvíli něco vyhraje, tak je to takový příjemný bonus. Ale četba je něco, co mi dává smysl života ve chvílích, kdy je mi opravdu smutno. Když jsem unavený ze všeho a ze všech, tak se vracím ke knížkám a mohu jenom doporučit například knížky Umberta Eca.

Těším se na tvoji knížku o G. A. Procházkovi, která zase ukojí touhy po četbě a po vzdělání nás ostatních. Děkuji za rozhovor.

VLADIMÍR HRABA

„Kniha je nejlepším přítelem. Jsme knihami spojeni s duchem všech národů a dob.“

Tomáš Garrigue Masaryk

Královéhradecká diecéze vydává novou publikaci – **Podoby eklesiologie v českém reformním hnutí** – Jan Rokyta, Hradec Králové 2018 (Formát A5, 259 stran, brožovaná, ISBN 978-80-906490-6-4).

Publikace přibližuje proměnu církve v čase počátku české reformace. Vymezuje se do druhé

poloviny 15. století, a to např. v tématech Matěj z Janova, Jan Hus, Jakoubek ze Stříbra, Chápání apoštolů a prvotní církve aj. Pro pochopení zlomu v teologii je zde záměrně opomíjena problematika eklesiologie Jednoty bratrské. Tato publikace je založena na usilovné práci autora s velkým množstvím informací získaných studiem odborné literatury i pramenů. Na stránkách zaznívají názory předních domácích i zahraničních teologů a historiků.

Publikace je k dostání v sekretariátu Královéhradecké diecéze nebo v prodejně Blahoslav, také na E-shopu Blahoslavu <https://www.blahoslav.cz/>. Cena: 160 Kč.

Být jitřní půlhodinku spolu

Jsou chvíle, kdy se člověku ze střípků různých podnětů, zážitků a setkání složí určitá výzva. Stalo se to před několika lety, kdy se při prvních červencových bohoslužbách sešla a sjela řádka lidí odjinud a na těch domácích bylo znát, že už konečně taky mají volno! Moje touha podělit se o myšlenky z knížky, která mě nedávno uchvátila, svěží zeleň ještě nesežehlá letními vedry, nádhera předchozích jiter, kdy nad hlavou čápi učili svá mláďata využívat záchytných přistávacích bodů na komínech různých staveb, radost ze setkání – to všechno najednou vykryštalizovalo v pozvání k dalším společným ránním v následujícím týdnu. Být jitřní půlhodinku spolu, sdílet úvahy, na něž se v obvyklém běhu života náboženské obce nedostane, ztišit se, pomodlit se, to vše v krásném prostředí... bylo dostatečně lákavé, aby se v následujícím týdnu v přibývajícím počtu dostavovali zájemci o „duchovní rozcvičku“. O ničem víc se nedá mluvit – vždyť pak jsme se zas rozešli po svých denních úkolech: oběhnout nákupy, opravovat chalupu, starat se o zahrádku... Věřím, že myšlenky Richarda Rohra našly v leckom dobrou odezvu.

Příští rok už se s prvním červencovým týdnem dopředu nějak počítalo. Zvlášť když do něj zapadlo i tři roky předtím započaté husovské putování. Měli jste s Husem taky někdy potíž? Já ano. Přišlo mi strašné, co ho v úsilí o dobrou církev potkalo, a ještě strašnější mi připadal jeho zápas mezi pravdou a možností zůstat živ. Necítila jsem se práva „kázat na Husa“, vždycky mi to bylo nelehké. Kromě toho – byla to záležitost tak historická, tak prastará! Je nějaký důvod se k ní vracet? Když jsem však z úst jednoho kolegy uslyšela větu: Hus a pravda – lze snad dnešku položit větší otázku? Zas se vše v mžiku seskládalo v jakousi výzvu, podobnou té Husově: Hledej pravdu!

Jsem ten typ, který mnoho věcí

snáze řeší v chůzi, na procházce než za stolem, jsem staromilec, který čítal o vamberických a jiných poutích, jsem současnice těch, kdo své kroky zaměřují do Santiaga de Compostela, aby se na cestě potkali se svou duší. A tak se vylíhl nápad hledat to podstatné na Pouti pro pravdu s Mistrem Janem. Probrali jsme předem možné trasy v naší krajině, která má zcela jinou (bene-

Duchovní cesta každého z nás je jiná.

diktinskou) duchovní tradici, a ustanovili se na Jiráskově cestě vedoucí z města pod Broumovské stěny a pod nimi pak stínem lesa až na autobusovou zastávku pod Pasy, která skýtá i ve svátek možnost, aby se účastníci rozjeli domů do různých stran. Počáteční pobožnost ve sboru a pak jednotlivá zastavení – u morového sloupu na náměstí, na schodech před gymnáziem, na konci města a pak u různých křížků pod lipami (vyhledaný stín bývá v červencových vedrech velmi úlevný) – jsou příležitostí pro připomenutí biblických textů, určitých myšlenek, pro zpěv písní a k modlitbám. Zdaleka to však není procesí, jak by se mohlo zdát, chybí (?) mu všechny vnější znaky. Těch devět kilometrů putování dává příležitost pohovořit si navzájem

s různými účastníky – někdy i z velké dálky a z ekumeny, někdy s těmi, které přivedla úcta k Mistru Janovi, ačkoli se mezi věřící nepočítají. Opustili jsme nápad pálit někde hranici, jak se někde podnes Husova památka připomíná, v naší CHKO by to nebyl nejrozumnější počín. Během těch let jsme se zaměřili na známé Husovy výzvy k hledání pravdy, na jeho spis *Sermo de pace*, na postavu Jeronýmovu, na otázky současných myslitelů po pravdě; letos jsme se soustředili na rozlišování pravdy a lži.

Ten první prázdninový týden bývá namáhavý, někdy nevyhlíží právě „efektivně“, ale stačí trocha odpočinku a ohlédnutí – a v člověku se rozsvítí radost. Třeba i z toho, že se lidé ujišťují: A půjdeme zas? Nebo se po pár letech pauzy znovu ohlásí a vydají s námi. Jsou mezi nimi takoví, o nichž vím, že jejich duchovní život je intenzivní, a jiní, kteří jen stěží přemáhají ostych, a jiní, jejichž dobré skutky pramení v hloubce, o níž nemluví. A jiní, o nichž nevím nic. Není účelem cokoli hodnotit, ale vyjít.

Duchovní cesta každého z nás je jiná. Mívá vlastní, osobitá zastavení, odbočky, propady i vrcholy. Je dobře, že se můžeme potkávat a čerpat ze společného Kristova pramene, který nevysychá.

JANA WIENEROVÁ

Studium bible mělo v tradici naší církve vždy své důležité místo

V letošním roce provedla komise pro vzdělávání královéhradecké diecéze dotazníkový průzkum, který měl za cíl zjistit, v jaké míře se v naší diecézi konají biblické hodiny a co lze udělat pro zlepšení situace. Čtení a studium bible tvoří společně s modlitbou základ našeho života víry a v tradici naší církve mělo vždy své důležité místo.

Ze 47 dotazovaných náboženských obcí se ve 35 konají biblické hodiny alespoň jednou za měsíc, z toho ve 4 obcích víc než jednou týdně, ve 13 obcích jednou týdně, v 11 obcích dvakrát z měsíce a v 7 obcích jednou za měsíc, ve 3 náboženských obcích se biblické hodiny konají příležitostně a v 9 obcích se nekonají vůbec.

Témata biblických hodin se zaměřují převážně na výklad starozákonních a novozákonních perikop, částečně na výklad novozákonních, jak jsou uvedeny k v příslušném lekcionáři a příležitostně na svátky liturgického roku a dějiny církve. Nejčastější formou biblických hodin je výklad spojený s diskusí zarámovaný zpěvem a modlitbou. V menší míře probíhají biblické hodiny i ve spolupráci s ostatními církvemi a v průměru se na biblických hodinách schází 5–7 věřících.

Nicméně smyslem dotazníku nebylo jen zhodnocení stávající situace, ale snaha vyvolat diskusi a získat podněty pro zlepšení současné situace

Pomocí nám v tom může být židovská tradice a její vztah k Tóře, tedy k Pěti knihám Mojžíšovým.

Základem Tóry je vyprávění a pozorný čtenář nebo spíše posluchač, se hned v úvodu knihy Genesis dozví, že Hospodin stvořil svět slovem. „I řekl Hospodin“, stojí na začátku každé sloky stvoření, ale protože hebrejšтина nezná naše slovesné

časy, můžeme přeložit text i tak, že svět nadále tvoří a tvořit bude. Příběhy tedy nejsou jen minulostí, ale týkají se naší přítomnosti, a tak se je máme učit číst.

Studium bible společně
s modlitbou
tvoří základ našeho života
víry.

Bůh vypráví příběh, jehož jsme my součástí. Proto si každá nová židovská generace připomíná, že i je Hospodin vysvobodil z egyptského otroctví. Vyprávění Tóry má tak formovat židovskou pospolitost, aby byla světlem pronárodům. To je úkol Izraele. Nechat se formovat Božím slovem a vyprávět budoucím pokolením o Hospodinových chvályhodných činech. S trochou opovázlivosti se

můžeme i my skrze Ježíše Krista považovat za dědice tohoto úkolu. Napodobovat svým životem Boží jednání. Vzpomeňme na to, že máme být světlem světa. Tím světlem ale nejsou naše zásluhy a zbožné skutky, ale Boží slovo, kterému dovolíme, aby proměňovalo náš pohled na svět.

Věřím, že smysl biblických hodin není jen v tom lépe porozumět biblickým příběhům, ale skrze vyprávění vstoupit do příběhu, abychom na vlastní kůži zakusili velké Boží milosrdenství formující náš život.

K nám Bůh hovoří, pro nás koná své mocné skutky. Nestačí jen příběhy číst a znát, ale žít v nich. Scházet se společně na Písmem nám pomůže lépe porozumět jeho smyslu a vnořit se do něj. Vzít ho za svůj.

JIRÍ PLHÁK

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím:

„Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze stromu života v Božím ráji.“

Zjevení Janovo 2, 7

Lípa, krásný a užitečný strom

V nadcházejících týdnech vyvrcholí letošní vzpomínkové úsilí, které má připomenout vznik samostatné Československé republiky. Mnoho shromáždění a vzpomínkových aktů se koná pod vzrostlými staletými lípami, které nám už připadají tak nějak samozřejmé. Nikoho tyto stromy dnes už nepřekvapují, alespoň pokud z nich zrovna při silném větru neodpadávají silné větve a někoho či něco neohrožují. Všichni si na tyto lípy zvykli a celé generace vyrostly v jejich stínu. Lípa je přece náš národní symbol. Jak se to ale stalo, že se právě lípa stala českým národním symbolem?

Historie tohoto procesu sahá ještě mnohem dále, než je rok 1918. Dokonce o celých 70 let, tedy do revolučního roku 1848. Tehdy se v Praze konal Slovanský sjezd, jemuž předsedal velký vlastenec František Palacký. Pražský sjezd se snažil reagovat na všenněmecký sněm ve Frankfurtu a stejně tak i zvolení lípy za národní strom Slovanů bylo reakcí na zvolení dubu národním stromem německým. Staří Indo-evropané totiž měli ve zvláštní úctě lípu i dub, a když si Němci vybrali dub, bylo nasnadě, že si Slované vyberou lípu, aby se vymezili vůči vládnoucí

národnosti v tehdejší monarchii. Na místě by tu byl drobný povzdech, že lípa a dub tvořily pár, v němž dub symbolizoval mužský prvek a lípa ženský. Oba stromy spolu byly propojené a dohromady představovaly jednotu. To se ovšem o soužití Slovanů a Germánů v jednom státním útvaru říct nedalo a rozpad tohoto celku na sebe nenechal z pohledu dějin nijak závratně dlouho čekat.

A tak se po sedmdesáti letech v radostné euforii ze vzniku samostatného Československého státu vysazovalo lip mnoho. Byly to takzvané lípy republiky, dnes jsou to ony v úvodu zmiňované státní stoleté stromy. Jeden by si snad i myslel, že se díky tomu lípa stala státním symbolem, ale není tomu tak. Na velkém státním znaku Československé republiky ovšem najdeme lipové ratolesti. Díky velkému znaku, jejíž byl nedílnou součástí, se dostaly také na prezidentskou standartu. V případě pětadvacetileté České republiky státní symboly vyjmenovává příslušný zákon, ale něco

jako státní strom mezi nimi opět nefiguruje. I dnes ale lipové ratolesti najdeme na některých oficiálních státních symbolech. Opět je to vlajka prezidenta republiky a také státní pečeť. Podobně jako tyto symboly nese motiv lipové ratolesti i výzdoba mobiliáře nejednoho našeho sboru.

Ať je to s tou lípou jak chce, jedno je jasné. Je to krásný a užitečný strom. Lidem poskytuje chladivý stín v horkých letních dnech i lék na neduhy dýchacích cest, když přijde sychravé počasí. Pro včely je důležitou medonosnou rostlinou, ptákům nabízí místo pro postavení hnízda. A když lípa dožije, o její dřevo mají velký zájem řezbáři, kteří mu vtisknou novou podobu. Už to samo o sobě stačí, abychom měli lípy v úctě a s láskou o ně pečovali. O to více pak ze zmiňovaného důvodu, že je to symbol slovanského uvědomění v rámci rakouského mocnářství, uvědomění, které slovanské národy dovedlo k samostatnosti, jejíž sté výročí si letos připomínáme.

ONDŘEJ BEZDĚK

Na ovoci se pozná, kdo pěstoval strom;
na slovech se projeví smýšlení lidského srdce.

Sírachovec 27, 6

A jsou první, kteří budou poslední

Kázání Dr. Karla Farského k pátému výročí vzniku republiky v roce 1923, 23. neděle po sv. Duchu: Lk. 13,22-39)

Každý projev života chce mít svoje. Strom a bylina chce mít svoje jaro, léto, svůj podzim; ozim chce mít svůj zimní odpočinek; on má své jaro právě nyní, na sklonku léta a na podzim. Sejte nebo sázejte ho jindy – nedaří se mu. Na jaře strom pouští lupení a žene na květ i za přímrazků a opozdilých vánic, na podzim však svléká se z hávu svého lupení a chystá se spát – třeba slunce sebe pěkněji hrálo a i noci byly vlažné a teplé. Příroda má svůj zákonný řád a ten platí v jejím životě. Ale i člověk patří k přírodě. I myšlenkový vývoj lidstva a kulturní pokrok národů jest součástí velkého souboru života vesmírného.

Slova „pokrok“ lekají se živly konservativní; ony nechtějí, aby jimi bylo hýbáno. Jsou jako zrní ležící na sýpce. Dobře se mu tam leží. Možno, že trochu tuchne, že se ho chytí plíseň, ale jemu se tam dobře leží – nehýbejte jím. Že je venku jaro? Že země voní kvasem života a touhou sdělit své síly jemu a zve je k sobě a nabízí se státi se mu lůnem rodným, aby i ono zmnožilo život svůj a hojněji života mělo? Ale ono je uschováno na mouku. A to je také jeho životní cíl. Ovšem. Nesmí zazlívati druhému zrní, že chce klíčit a růst a žít dále novým životem, že je rádo, když třeba střechou jen občas pár kapek deště ho zvlaží, a už dychtivě bobtná a klíčí a vyhání stéblo. Kdyby všecko zrní mělo zůstat nehybně ležet na mouku, kde by byl pak život?

V lidstvu také všechno stále zve k novému životu. I nové myšlenky se hlásí – pokrokové a chtějí být uskutečňovány, prožívány; chtějí pučet, růst a ukázati se světu v nových tvarech života. Dějiny lidstva mají také svoje léta, ne

léta měřená na dny a měsíce, nýbrž léta měřená staletími.

Život národů dlužno měřit po staletích a tisíciletích. Přehlédající historii jejich, poznáváme v ní i jara nadšeného, čistého, kulturního rozkvětu, i úrodná léta hýřící úrodou a blahobytem, i drsné, chladné jeseně divých úpadků a skučivých bouří listopadových, i temné zimy trva-

ThDr. Karel Farský

lého, nebo jen dočasného zániku kulturního. A nebývá v životě národů takových period mnoho; historie národů dosavad známých jakoby napovídala, že těch „let“ národního života je velmi málo, namnoze jenom několik.

Národ československý, tuším, že prožívá své druhé jaro. Ledy třístaročné zimy povolily 28. října 1918. Zavoněla opět národní půda československá vůní života, když ji byli zpracovali zvěčnělí buditelé. A touží po životě, nabízí se životu, nabízí i příležitosti své a možnosti nebývalé. Jednou z těch možností jest i založení samostatného života národního na poli náboženském.

Předešlé „léto“ svého života, trvající tisíc roků, trpěl národ československý hladem vlastního života náboženského. A z toho

hladu dopouštěl se chyb. Chytil se v nadidél cizích, jimiž se nemohl duch jeho nasytiti, jimiž si jej však získávali a podmaňovali cizí. O sousta cizích v nadidél se sám mezi sebou hádal a rval a bil, až uondanému život podřát a podvázán na celých 300let.

Jak bude dál? Jaké bude nové léto?

Takové, jaká bude setba.

Pakli nepamětlivi souvislosti s dobami uplynulými opomeneme včasné setby a dáme sluchu těm, kdo chtějí, aby celý národ „zůstal za mouku“ pro cizího kohokoliv, jenž se celých 1000 let už živil z naší úrody a z naší vlasti sýpku chtítí měl jen pro svůj blahobyt, pak ztratíme věru právo čekati, že nám Prozřetelnost kdy ještě poshová novým jarem. Léta Páně národů jsou sporná a vzácná.

I což tedy?

Hle: po městech a městečkách a vsích i po samotách českých jde Ježíš. Ubírá se k Jeruzalému, kde naložit miní věčnou slávu svou a zpevnit království své nikdy nemíjivé. Je to Kristus k smrti protrpělý, jenž svou Golgotu již prodělal. Je to člověk utrpením pročištěný, jehož lidství povýšeno jest k Bohu.

A zve všechny k spáse; každého. Již se hnuly zástupy národa po něm, v tisících a statisících hlásí se, že chtějí být tam, kde je on. Ale dosud jich málo, kteří by se vraceli k němu a vzdali chválu Bohu. Jako z těch deseti uzdravených malomocných, jen jeden mu přišel poděkovat a to jakýs Samaritán, tak i těch devět desetin národa očištěného vítěznou myšlenkou křesťanské svobody od nárady malomocenské zapomíná „vzdáti chválu Bohu“ a jdou – kam? Podle neopatrnosti své skoro jakoby si nehodlali nic dělati ze společenství s nárady bývalou. Člověk lehce zapomíná, i národové zapomínají, i vůdcové jejich a předáci, jen aby se jim pohodlně šlo a žilo.

Máme zoufati nad tím zjevem?

Dosud nikoli. Dosud je doba setby a bohda ještě potrvá. Patrně celá desetiletí a třeba staletí. A dlužno síti. Síti! Ne nadarmo říkají však naši horáci: Na jaře den, na podzim týden, tj. setba jarní zpožděná o den zraje k podzimu o týden později, zraje těžce a těžce se sklídívá. A o zpoždění setby podzimní platí to tím víc.

Tak si národ stěžuje sám svoji budoucnost liknavostí v nynějším čase setí. Velká většina národních lidí je smýšlení pokrokového, svobodomyšlného, a přeje novému životu duchovnímu. Ale – pohodlní jsme; nechce se nám „vejít tou těsnou branou“, vyvodit důsledky z přisvojených dobrých hesel, nechat sebou hnout sýpky zatuchlé a nechat se zasít do pole skutečného života.

Dlužno domyslit. Ale „myslit – bolí“. A tak se lidé raději nechávají na mouku. Nájemce má radost, že osmdesát procent zbylé úrody mu zůstává v sýpce ještě nyní na jaře; má dobře postaráno o své zájmy v novém létě Páně.

Až přijde a bude vymířeti z těch osmdesáti procent jedno domlejní za druhým, tu bude křik. Tu „budou mnozí žádati sobě vejíti a nezmohou“, a „budou říkati: Vždyť jsme také pokrokoví, my také přejeme svobodě, my jsme přece vždycky byli pro pokrok, vždycky pro svobodu, vždycky proti cizímu poddanství duchovnímu, vždycky proti odvěkému utlačovateli našemu; vždyť jsme přece také spolupracovali na díle duchovního obrození našeho atd. atd. - a přece budou si musit nechat líbit výtku od Pána života: Jděte, neznám vás... Nepomůžte nám pak nic žádný pláč a vztek, až nás zuby starého mlýna budou opět semílat v mouku na cizí koláče.

Národové se osvobodí jeden po druhém, od východu i od západu, severní i jižní vymaní se z poroby lidské a spočinou v království Božím“; a my budeme moci být – posledními.

Byl národ český první, z něhož vyšlo heslo svobody v novém věku, a zůstali jsme v uplynulém létě Páně posledními. Heslem

vzešlým z Čech a světa avizovaným hořící hranicí kostnickou, osvobodili se národové vůkol nás – ale našich devět malomocných neuznává bývalého malomocenství svého, aby „šli a vzdali chválu Bohu“. Bude se k nám vždycky velká idea zjevené Boží svobody v člověčenstvu hlásit

ode Mne – neznám vás; odkud jste...?

Hle, toť výklad pátého výročí 28. října.

Doufejme, že výklad jen možný, ne nutný a nevyhnutelný. Ale pro výstrahu, abychom neopomíjeli „ujmouti se zase práva svého, když nám milosrdenství

První patriarcha při biřmování.

jako v těch časích? Nezavře se nám zase brána života? Nebude našeho jara na krátce? Budeme oslavovat své proroky, buditele a osvoboditele, pomníky jim stavět, jejich výroky se ohánět a chlubit jejich vymoženostmi, a sami nehne prstem, abychom byli tam, kde oni byli a jsou a kde se míti chtěli a chtějí nás? Nemusí věčný Tvůrce života o Obnovitel všehomíra nám pak říci: Odstupte ode mne, vy činitelé nepravosti, vy smlouvači lži a bezpráví, lháři sami sobě, vy slaboši nedůslední, vychloubači Pravdy srdcí cizích a dalekých

prokázal Pán Slitovník náš“. Aby darmo neminulo se svým neplněním požehnání prorokovo, které zůstavil nám odkazem svým na sklonku podzimu předešlého léta Páně vzácného, když napsal nám: „Tobě, národe český, na rozžehnanou požehnání vyhlašuji od Hospodina, Boha tvého, abys ty přece byl a zůstával ratolestí rostoucí podle studnic, ratolestí rostoucí na zeď! Živ buď, národe posvěcený v Bohu! Neumírej! A muži tvoji ať jsou bez počtu!“

NAŠE POSTYLA I. Z ROKU 1925

Láska ukazuje člověku cíl jeho života.

Rozum ukazuje prostředky, jak jej uskutečnit.

Lid je jediný zdroj veškeré státní moci. Ano, ale jednotlivec nesmí se schovávat za lid a za masu.

Tomáš Garrigue Masaryk

Přijďte do Hradce Králové občerstvit ducha i tělo

Naše republika 28. října slaví narozeniny a k oslavám se tradičně připojuje také Církev československá husitská. Letos o to více celou naší vlastí zaznívá mnoho slov k uvědomění si sounáležitosti s naší domovinou, s historií, s odkazem našich předků, kteří mnohdy za svobodu nás ostatních – potomků, platili i vlastním životem. V současné době navíc takto hovoříme nejen ve vztahu k výročí 100 let republiky.

28. říjen má v Královéhradecké diecézi CČSH silnou tradici. Slavnostní bohoslužby se v tento den ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové konají pravidelně bez přerušování od začátku 90. let. Právě proto, a také v návaznosti na město Hradec Králové – salon republiky, byla Královéhradecká diecéze i v letošním roce vybrána za místo, kde se bude výročí republiky připomínat celocírkevně.

Srdečně vás tedy zveme na slavnostní bohoslužby a následný celodenní program, který v rámci projektu Církev československá husitská a Česká republika – století společné tradice pro vás připravuje diecéze spolu s náboženskou

obcí a AMBROU – střediskem Husitské diakonie. Bohoslužby povede bratr patriarcha Tomáš Butta a královéhradecký biskup Pavel. A protože bohoslužby budou přenášeny Českým rozhlasem (stanice Vltava), začínají v obvyklý vysílací čas v 9 hodin. Následovat bude představení Divadla jednoho herce René Josefa, který založení republiky připomene ve hře Z deníku pradědečka. Po malém občerstvení budeme moci vyslechnout přednášku historika Romana Pazderského, který bude přednášet na téma T. G. Masaryk – filosof, který založil stát. U té příležitosti bude představena výstava Rok 1918 osmnáctiletými očima. V letošním roce také bratr Martin Chadima připravil pro čtenáře další publikaci. Jeho velké mnohaleté téma byl Gustav Adolf Procházka, II. patriarcha CČSH. A tak budete mít příležitost se setkat s autorem, který rád o knize, psaní, pátrání v archivu a hlavně o osobnosti G. A. Procházky bude vyprávět.

Máme radost, že ani hudba nepřijde zkrátka, pozvání přijala Jitka Šuranská, držitelka tří Andělů

za world music, všestranná houslistka a zpěvačka v doprovodu **Petra Uviry**, skvělého kytaristy známého nejen z opavské kapely Ladě.

Před sto lety se na mnoha místech republiky vysazovaly lípy, coby národní stromy. Tato tradice je po sto letech v naší vlasti znovu obnovena, a tak po koncertě na závěr dne nás čeká v rámci projektu Staleté kořeny vysazení LÍPY STOLETÍ, a to v blízkých sadech architekta Lísky.

Rádi vás tedy zveme k občerstvení ducha do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové dne 28. října 2018. Na vaše děti nebo vnoučata bude také pamatováno, po celý den pro ně bude připraven program. Pokud se nebudou chtít účastnit hlavního programu, bude moci navštívit biblickou nedělní školu s vyprávěním, kreslení a hrami, kreativní dílny s AMBROU, loutkovou pohádku O třech prasátkách přijede zahrát sestra farářka Erika Oubrechtová. Těšíme se s vámi rádi na viděnou v Hradci Králové.

JANA PECHANCOVÁ

Mák

Dnem nocí stály spící panny
a ne a ne se probudit.

Pak, tíhou rosy rozhoupány,
snad zachytily ranní svit,
i protáhly se, vzhledly trošku
a omyly se na líčku,
pak srovnaly si sukničku
a pokusily prohnout nožku.

Tak rozkvétají nám den ze dne.
Až jedna ve druhé se shlédne
a vítr slétne od oblak,
hned tančit bude všechen mák!

MIROSLAV MATOUŠ
ZE SBÍRKY ŘEČ KVĚTŮ

povinná dávka poezie

Jako déšť na zemi

jako déšť zemi
jsi mi potřebný

jako chléb ošatce
jsi mi samozřejmý

jako dlaň dlani
jsi mi blízký

jak paprsek světla
v jeskyni
jsi mi vzácný

jako den noci
jsi mi ztracený

HANA VOŘÍŠKOVÁ
ZE SBÍRKY BÁSNĚ

Bližší košile než kabát

Už potřetí jsme se setkali v Betlémě v Janských Lázních na setkání rodin s dětmi. Poprvé jsme se potkali s Abrahamem, podruhé s Izákem, a nyní potřetí s Jákobem. Na jeho boji o prvozenství jsme si ukazovali, jak věci, které nám jsou příjemné a po kterých toužíme, jsou pro nás důležitější než lidi kolem nás. Jak ta košile je bližší než ten kabát.

Tentokrát se zúčastnilo 6 rodin a dohromady nás bylo asi 30, což je už velmi slušná partička. Společně jsme pronikli do Jákobova příběhu, a mezitím, co si rodiče povídali o pravdě a lži s bratrem biskupem Pavlem, jsme s dětmi

vyrobili anděly, které viděl Jákob ve svém snu. Odpoledne nás čekal mini výlet připravený Štěpánem Kláskem, rodiče si zacvičili s Pavlínkou Kocourkovou a starší děti si popovídaly s Ladou Kocourkovou.

A v neděli jsme společně objevili dva poklady, jeden při bohoslužbě a druhý při pokladovce, kterou pro nás tradičně přichystala Petra Tamchynová.

Pro mě osobně je každé setkání rodin velkým povzbuzením, protože je krásné vidět, jak se rodiny spolu modlí a spolu rostou ve víře.

Děkujeme moc Pánu Bohu za nádherné počasí, jeho blízkost i ochranu a prosíme o jeho požehnání pro všechny účastníky i pro ty, co pomáhali s organizací – od kuchařů po bratra biskupa.

FRANTIŠKA KLÁSKOVÁ

Nocování na Rašovce

„Pojedeme zase na Rašovku?“, ptaly se děti už v září na první hodině kroužku Biblické příběhy. Slíbili jsme si, že pokud to jen trochu půjde, určitě se na naše oblíbené místo na konci školního roku opět vydáme. Celých deset měsíců jsme se pravidelně každé úterý scházeli, vyprávěli příběhy z Bible i ze života, hráli si, kreslili, soutěžili a moc rádi zpívali. Jak se blížily prázdniny, otázka se opakovala: „A co Rašovka? Kdy už pojedeme?“ Dožadovaly se děti splnění slibu. Den „D“ nebo přesněji pro nás den „R“ nastal v pátek 15. června. Většina ze 13 dětí už na oblíbeném místě pod Ještědem byla, proto nikoho nepřekvapilo, že nástup do autobusu byl brzy po obědě. Většinu věcí jsme naskládali do osobního auta. Díky tomu se nám vzhůru putovalo lehčeji, protože naše spacáky, karimatky, míče i jiné věci na hraní odjely napřed nahoru. Ve výbavě samozřejmě nechyběly ani koláče od ochotných maminek, buřtíky, chleba a další dobroty, kterých není nikdy dost.

Autobusem jsme se svezli jen pár kilometrů za Český Dub do obce Proseč pod Ještědem. Dál už jsme museli stejně jako předchozí dva roky šlapat po svých. Je to náročné stoupání, a aby nám cesta rychleji uběhla, hráli jsme hry, počítali ovce na louce, poznávali stromy, zpívali si do kroku a samozřejmě i svačili. V polovině cesty se k nám přidala Denisa, kterou děti znají jak z víkendového setkání, tak i jako oblíbenou českodubskou policistku. Abychom vydrželi až do konce s dobrou náladou, podělila nás bonbony a posilnění sladkostí i jejím doprovodem, dorazili jsme už brzy do cíle.

Pak nastala tradiční a velmi oblíbená mela, mumraj a jak děti s oblibou říkaly „blázinec“ neboli ubytování. Společně jsme vyložili věci z auta a každý si rychle našel svůj koutek na spaní, rozložil karimatku, spacák, polštářek... Kdo byl hotov, mohl pomoci s rozdáváním ohně, chystáním prutů na opékání, krájením chleba – zkrátka s přípravou společné večeře v přírodě. Počasí nám

opravdu přálo, proto jsme mohli být dlouho venku, kopat fotbálek, učit se chodit na chůdách, hrát kuželky nebo se houpat na houpačce, na kterou se v jednu chvíli „navěsilo“ i pět holčiček!

Spát se nikomu moc nechtělo, proto musela Denisa přidávat jednu pohádku za druhou, než se většině podařilo kolem půlnoci přece jen usnout. Ale žádné dlouhé odpočívání! Už v šest ráno se děti samy budily zvědavé a natěšené, co budeme v sobotu podnikat. Poděkovali jsme Pánu Bohu za nový den, pustili se do snídane a po ní nás čekala hra v terénu, oblíbená „pokladovka“. Jako stopaři jsme hledali v přírodě ukryté úkoly, osvěžili jsme si při tom, co jsme se na kroužku naučili, přečetli pár veršů z Bible i trochu zasportovali. V pokladu, který jsme samozřejmě našli, se pro každého našla malá odměna. A potom? Písničky, loučení, cesta dolů a hlavně přání: TAK ZASE ZA ROK NA RAŠOVCE!

KATEŘINA HAVELKOVÁ

Slavnostní bohoslužba k 91. výročí úmrtí ThDr. Karla Farského

Ve středu 6. června jsme si ve Škodějově připomněli 91. výročí úmrtí prvního patriarchy naší církve, Karla Farského. V podkrkonošském Škodějově se Karel Farský 26. července 1880 narodil. V lesní kapli, jejímž autorem je architekt Jiří Gebert, za silného dutí větru sloužil bohoslužbu současný patriarcha CČSH ThDr. Tomáš Butta, biskup Královéhradecké diecéze Pavel Pechanec, liberecký vikář Benjamin Mlýnek, vsocký farář Vladimír Hraba, bakovská farářka Kateřina Havelková, kazatel

Ondřej Bezděk a liberecký jáhen Vítězslav Lorenovicz. Místo má své nezaměnitelné podhorské až horské kouzlo, tudíž také bohoslužba měla svou neopakovatelnou atmosféru. Už jen například proto, že v tento parný den vál vítr vsutku mocně a v pravých okamžicích dodával důraz nejen důležitým momentům kázání Benjamina Mlýnka, ale též vrcholným okamžikům bohoslužby samotné. Původní přímluvné modlitby Karla Farského byly aktualizovány a přeneseny tak, že se vztahovaly k problémům a bolestem našeho současného světa.

Bohoslužeb se účastnili také věřící z blízkého i vzdálenějšího okolí, kteří mají ke Škodějovu patriotický vztah. Po skončení bohoslužeb byla ve slavnostním průvodu přenesena nádherná kytice lučních květů k pomníku prvního patriarchy CČSH, u nějž pronesl vzpomínkovou řeč patriarcha CČSH Tomáš Butta a hradecký biskup Pavel Pechanec. Bratr patriarcha taktéž zmínil ideu vybudovat do roku 2020,

tedy do roku stého výročí vzniku naší církve, naučnou a meditační stezku v místě rodiště Karla Farského. Nyní je toto místo takřka odříznuto od civilizace a je mimo značení všech turistických tras. Přitom přímo volá po tom, aby bylo navštěvováno hojněji. Karel Farský chodil jako dítě pěšky do školy ze Škodějova do nedalekých Roprachtic a potom zas opačným směrem do Vysokého nad Jizerou. Tyto jeho cesty by se mohly stát součástí turistického itineráře i součástí tradic CČSH.

ŠÁRKA BAŽANTOVÁ

Hrob rodičů Dr. Karla Farského dlouhá léta postrádal jejich jména. Proto se Královéhradecká diecéze rozhodla k doplnění jmen. Na hrobu v Roprachticích – místě, kam chodil malý Karel do školy, kde poprvé na Velikonoce zazněla v kostele první bohoslužba v českém jazyce, si již můžeme přečíst, že rodiči našeho prvního patriarchy byli Johanna a František Farských.

Co se událo

V posledních Mostech s číslem II. jsme se ohlíželi za zimou a krátkým obdobím jara. Nyní se rok překlápí do podzimního období, pojďme si tedy připomenout, co se v naší diecézi v tomto období událo...

Poslední dubnovou středu jsme se v prostorách přednáškové síně v Hradci Králové **při diecézní katedře setkali s Martinem Jindrou**, autorem obsáhlé a výborné publikace **Sáhnout si do ran tohoto světa – perzekuce a rezistence Církve československé (husitské) v letech 1938–1945**.

1. května se prostory Sboru kněze Ambrože znovu rozezněly zvuky zvonů, kdy Radek Rejšek – carillonér v doprovodu varhanice Jiřinky Dvořákové zahrál krátkou skladbu jako malou ochutnávku toho, co jednou možná v budoucnosti uslyšíme z věže sboru. Toho dne bylo bratrem patriarchou **uvedeno do života předposledních pět zvonů** královéhradecké zvonohry. 4.–6. května připravila komise pro práci s dětmi setkání v Janských

Lázních v penzionu Betlém, kde **víkend spolu s duchovními prožívaly rodiny s dětmi**. 8. května se v Českém Dubě uskutečnila **vernisaž výstavy Víra, naděje, láska**. 19. května se zástupci náboženských obcí spolu se svými duchovními setkali při diecézním shromáždění v Hradci Králové.

25. května se mnohé sbory otevřely veřejnosti a připravily doprovodný program při **Noci kostelů**. Také náboženská obec Chrudim se mohla zaposlouchat do písní pěveckého sboru Bartoloměj **při další vernisaži putovní výstavy Víra, naděje, láska**. 30. května proběhla **diecézní katedra**, kde **o spiritualitě Otců pouště** přednášel **Prokop Remeš**. 1.–3. června připravila komise pro práci

s dětmi další setkání, tentokrát pro mládež. 6. června se uskutečnily **vzpomínkové bohoslužby v lesní kapli Dr. Karla Farského ve Škodějově**. 10. června **náboženská obec v Jaroměři slavila 90 let výročí sboru**. Ve dnech 12.–13. června duchovní královéhradecké diecéze vzpomněli I. patriarchu, zakladatele církve při **synodě duchovních** v penzionu Zahrada v Brně.

Máte rádi okurkovou sezonu? Tak se obvykle nazývá období prázdnin. Pro nás však zcela odpočinková nebývá. V **předvečer Mistra Jana Husa 5. července** ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové

při ekumenických bohoslužbách zaznělo slovo o pravdě, citovali jsme Husa, radovali se z nově **vydané knihy Jana Rokyty Podoby eklesiologie v českém reformním hnutí**, kterou uvedl Martin Chadima. Po malém občerstvení jsme vyslechli **recitál písničkáře a básníka Jiřího Smrže**. V den upálení Mistra Jana Husa 6. července se uskutečnila **bohoslužba v Betlémské kapli** v Praze. 7. července doputovala **interaktivní výstava Víra, naděje, láska** na dva měsíce **do Sboru Dr. Karla Farského v Jablonci nad Nisou**. Zároveň si při té příležitosti sestry a bratři i z okolních obcí připo-

mněli významnou osobnost našich dějin Mistra Jana Husa a jeho 9 zlatých pravidel. Poté se všichni rádi setkali při zahradní slavnosti a milém občerstvení. V neděli 8. července si v Přepěřích připomněli 90. výročí vzniku náboženské obce. V ten samý den se ve Frýdlantu po dlouhé době opět slavnostně rozběhly věžní hodiny a bylo poděkováno za duchovenskou službu manželům Tesařovým. V průběhu prázdnin naši duchovní připravili letní pobyty pro děti v Trstěnici, ve Světlé u Ratibořic, ve Vranicích, putovní tábor pro mládež po Jindřichohradecku.

JANA PECHANCOVÁ

V dílnách AMBRY

Dne 26. 6. 2018 AMBRA – středisko Husitské diakonie společně s nadací Dobrotety předaly dary pro Dětskou kliniku a 6 oddělení Fakultní nemocnice v Hradci Králové. V rámci dobročinných dílen byly našity podložky do postýlek, povlaky, čepičky a další potřebné drobnosti. Děkujeme za čas našim ochotným dobrovolníkům, který věnovaly pomoci předčasně narozeným dětem.

V dalším období nás čeká mnoho dalších aktivit – kurzy šití, kreslení, pletení, kreativní dílny v rámci diecézního dne, oslav 28. října a dalších akcí ve spolupráci

s náboženskou obcí v Hradci Králové, dobročinné dílny, zvláště pak podpora a spolupráce s Dětským denním rehabilitačním stacionářem v Hradci Králové. V Hradci Králové tak vzniká další místo setkávání, příležitost sdílení i případné pomoci potřebným. Proto vás chceme poprosit, pokud máte možnost nám věnovat látky, které by se daly použít pro zácvik, nebo úplně nové látky, které již nevyužijete, moc rádi je od vás přijmeme zvláště na výrobky dobročinných dílen nebo výrobků, které zabezpečí další chod našeho střediska.

Věříme, že setkávání přinesou nejen dobrý pocit zúčastněným, ale že pomocí našim bližním se dostane naše Církev československá husitská více do povědomí veřejnosti. Od července novou ředitelkou AMBRY se stala Mgr. Radka Podnecká, která vám případné dotazy ráda zodpoví na telefonním čísle: 732 911 332 nebo se s vámi ráda uvidí na některém z našich setkání. Pozvánky a akce AMBRY můžete sledovat na <http://www.cshhk.cz/category/ambra/> nebo na Facebooku: AMBRA - Středisko Husitské diakonie.

kalendárium

Některá setkání v Královéhradecké diecézi

- 22. 9. Diecézní den, Česká Skalice
- 26. 9. O překládání Bible, Alexandr Flek – diecézní katedra, HK
- 6. 10. Kazatelský kurz, Oldřich Bezděčik – Věrouka, HK
- 8. 10. Generální synoda CČSH, Praha
- 12.–14. 10. Setkání rodin s dětmi, Janské Lázně
- 22.–25. 10. Duchovní obnova, klášter Broumov
- 28. 10. Slavnostní bohoslužby s celodenním programem ke 100. výročí vzniku Československa od 9 hodin, HK
- 31. 10. Diecézní katedra, HK
- 3. 11. Kazatelský kurz, Vladimír Hraba – Úvod do praktické liturgie, HK
- 17. 11. Slavnost světla s uvedením posledních pěti zvonů do zvonohry
- 28. 11. Liturgický seminář s uvedením nové publikace Praktická liturgie
- 1. 12. Kazatelský kurz, Praktická liturgie – Vladislav Pek, HK

Královéhradecká diecéze Církve československé husitské a
Náboženská obec CČSH v Hradci Králové

vás srdečně zvou na den

VÝROČÍ REPUBLIKY

**CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ A
ČESKÁ REPUBLIKA – SPOLEČNÉ STOLETÍ TRADICE**

28. října 2018 – 100 LET REPUBLIKY

9.00 SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY – rozhlasový přenos

**10.30 ZALOŽENÍ ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY, ANEB
Z DENÍKU PRADĚDEČKA – Divadlo jednoho herce**

**12.30 T. G. MASARYK, FILOSOF, KTERÝ ZALOŽIL STÁT –
přednáší PhDr. Roman Pazderský**

zahájení výstavy Rok 1918 osmnáctiletýma očima

**13.15 G. A. PROCHÁZKA, II. PATRIARCHA CČSH – novou
publikaci uvede ThDr. Martin Chadima, Th.D.**

14.00 koncert JITKA ŠURANSKÁ & PETR ÚVIRA

**15.30 na závěr v rámci projektu STALETÉ KOŘENY vysadíme
LÍPU STOLETÍ**

Pro děti budou připraveny:

9–14.00 kreativní dílny, hry, biblická škola

12.30 pohádka O třech prasátkách – Erika Oubrechtová

Realizováno za finanční podpory Královéhradeckého kraje a Magistrátu Hradec Králové. Podpořeno z Fondu rozvoje KH diecéze CČSH. www.ccshhk.cz